

Понедељком смо силазили до Колашина. Пијачни дан.

Ваљало је некако бабу одговорити да иде јер ако она пође читав дан прође у обиласку својте по Колашину, а нама је, деци, све било на памети осим тога, но...

Зором је баба већ била у колима.

Чини ми се још пре него сване – ето ње на сувозачком месту и чека.

Чека и богоради што каснимо ко да ће се Колашин затворит док стигнемо, али њена је била прва и последња.

Ко командир тенка- седи и заповеда, и наравно да никад ништа не ваља и да би она то боље...

Згуримо се некако у очеву “бубу” па низ ливаде до главне љесе, мене ко најмлађег некако истовааре да је отворим и затворим кад “буба” прође, па ме опет некако утоваре у наш мали брдски “тенк”.

Седам километара ко да је седамсто и седам- баба навигатор, отац се нервира али ћути, а ми позади...ко претекне- добро је.

Ко коме у крило, ко коме на главу, ко коме на грбину...а “буба” тера. Није било невиђбога где није стизала.

Где су коњи и мазге одустајали- “буба” није! Исто ко баба. Та је стизала на дворења и сахране и у Доњу и у Горњу Морачу док још потоњи покојник није знао да ће мрет.

Шалу на страну, била је строга, отресита, шкрта планина је то грубо тесала, али се њена реч свугде слушала. Мало је таквих горских вучица, ако их још има...

Елем, кад стигнемо У Колашин прво у легендарни “Планинар”. Тад биртија, задимљена и гласна.

Ћедови су палили дуван на дуван. Лозом спирали кафе па кафом лозу и тако док неко не попусти, а ыедови се, вала, нису повлачили.

Ни пред душманима, а камоли пред лозом и кафом!

Нама деци је западао црни или жути сок, шта конобар прво дохвати, а укус им је, вала, био исти, но кад год сам хтео жути ето Милована с црним и обратно.

Ћути и пиј док баба не командује јуриш...

Кад заповеди полазак ѓаба ти и да си на вц шољи- крећеш па нек гузица гунђа колко јој воља.

Ево шта је то заправо и како се одвија. Москва је била једна од најбољих локација за снимање филма, јер је тамо где је највише људи, а то је управо онај који се тражи. Са друге стране, у Москви је највише људи, а то је управо онај који се тражи. Са друге стране, у Москви је највише људи, а то је управо онај који се тражи.